

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Mgr. D. K.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen JUDr. Miloslavou Coufalovou, advokátkou,
sídlem Neštěmická 779/4, 400 07 Ústí nad Labem,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor územního plánování
a stavebního řádu,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

za účasti osob
zúčastněných na
řízení:

1. **Mgr. D. K.**, narozena X,
bytem X,
2. **J. Š.**, narozen X,
bytem X,
zastoupen Mgr. Štěpánem Ciprýnem, LL.M., advokátem,
sídlem Rumunská 1720/12, 120 00 Praha 2,
3. **CETIN a. s.**, IČO: 04084063,
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2020, č. j. KUUK/035061/2020/UPS,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení č. 1, 2 a 3 **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 19. 2. 2020, č. j. KUUK/035061/2020/UPS, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Libouchec, odbor stavební a životního prostředí, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 27. 11. 2019, č. j. SÚ/198/LIB/471/2019. Tímto rozhodnutím stavební úřad podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a § 13a vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“), vydal společné povolení, kterým schválil stavební záměr stavebníka J. Š. „*Přístavba rekreační chaty č. e. X*“ na pozemcích parc. č. XA a st. XB v katastrálním území X.

Žaloba

2. Žalobce uvedl v žalobě, že důvody, pro které napadá rozhodnutí žalovaného, se dají rozdělit do tří skupin, a to procesní vady při povolování stavebního záměru, zastínění venkovního zařízení a pozemků žalobce v okolí jeho obytné budovy sloužících k rekreaci jejích obyvatel, a porušení povinností řádně ve společném řízení ověřit ostatní účinky budoucího užívání povolovaného stavebního záměru na okolní zástavbu.
3. Procesní vady spatřoval žalobce v tom, že nebyl vyrozuměn o zahájení druhého správního řízení ze dne 12. 2. 2019 (přezkoumávané v tomto soudním řízení – poznámka soudu) a dozvěděl se o něm až na konci roku 2019. Dříve zahájené řízení je překážkou nového řízení, a nikoli předběžnou otázkou, jak uvažoval stavební úřad, přičemž postupem stavebního úřadu byla žalobci ztížena orientace v řízení. Žalovaný dle žalobce sice správně konstatoval, že došlo k souběhu dvou řízení, přičemž první řízení bylo překážkou pro druhé, nicméně žalovaný dle žalobce nesprávně aproboval postup stavebního úřadu, když uvedl, že druhé řízení stavební úřad přerušil a nečinil žádné úkony, a jeho postup tak žalovaný neshledal nezákonným, s čímž žalobce nesouhlasí. Za nesprávný považuje žalobce právní názor žalovaného v napadeném rozhodnutí, kdy žalovaný konstatoval, že žalobce nemůže uplatňovat v odvolání procesní námitky, nýbrž jen věcné námitky vztahující se k projednávanému stavebnímu záměru.
4. Stavební úřad dle žalobce nesprávně vycházel z vyjádření a stanovisek často starších než pět let, vydaných pro předchozí řízení. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že pokud v určitém stanovisku není explicitně vyjádřeno časové omezení platnosti, tak platí po neomezenou dobu.
5. Stavba byla dle žalobce povolena v II. až IV. zóně CHKO, v ptačí lokalitě, na trvalém travním porostu, bez odnětí ze zemědělského půdního fondu, ačkoli dle názoru žalobce by měl být dán souhlas příslušného orgánu s odnětím ze zemědělského půdního fondu.

6. Ve vztahu k dalšímu okruhu žalobních námitek ohledně zastínění žalobcových nemovitostí uvedl žalobce, že povolovaný stavební záměr nepředstavuje žádnou veřejně prospěšnou stavbu a jediným účelem stavebního záměru je zvýšení individuálního komfortu uživatelů rekreačního objektu ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení – stavebníka J. Š. (dále jen „stavebník“). Stavební úřad dle žalobce při hodnocení zájmů stavebníka postupoval nevyváženě a v rozporu s § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), který klade důraz na splnění požadavků oslunění a kvality prostředí, přičemž desetimetrový odstup staveb pro rodinnou rekreaci vnímá citovaná vyhláška jako minimální, a je proto nutno v každém případě posoudit, zda s ohledem na kvalitu prostředí nemusí být odstup větší. Povolovaným stavebním záměrem dle žalobce dochází k porušení práv majitelů okolních nemovitostí a snížení jejich uživatelského komfortu, přičemž zmiňovaná nevyváženost rozhodnutí je v rozporu s veřejným zájmem na objektivním posouzení stavebního záměru.
7. Žalobce upozorňoval již ve správním řízení na ČSN 73 4301 bod 4.3.5, ze kterého dle žalobce plyne, že venkovní zařízení a pozemky v okolí obytných budov sloužících k rekreaci jejich obyvatel mají mít alespoň polovinu plochy osluněnou nejméně 3 hodiny 1. března, přičemž tato podmínka byla v době sepisu žaloby splněna, avšak po realizaci povolovaného stavebního záměru oslunění pozemků poklesne pod stanovený limit. Žalobce předložil ve správním řízení Studii oslunění ze dne 29. 10. 2019, zpracovanou Ing. arch. L. B., (dále jen „Studie oslunění“), která potvrzuje uvedené skutečnosti.
8. Žalobce upozorňoval, že již ve správním řízení namítal, že projektová dokumentace je prakticky nečitelná, neumožňuje kontrolu a nemá náležitosti dle vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 499/2006 Sb.“), výkresy jsou převážně bez měřítek, koordinální situace neodpovídá vyhlášce č. 503/2006 Sb., přičemž nic z těchto námitek žalovaný nevyhodnotil.
9. Dalším okruhem žalobních námitek bylo údajné nedostatečné ověření ostatních účinků budoucího užívání budovy stavebníka (po realizaci stavebního záměru) na sousední zástavbu, když dle žalobce se stavební úřad vypořádal s jeho námitkami pouze formálně a žalovaný nezajistil nápravu. Počet ložnic v budově se podle popisu přístavby zvyšuje ze dvou na čtyři ložnice, což nasvědčuje dle žalobce zvýšení počtu uživatelů. Nebylo vyřešeno parkování z hlediska § 21 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. s ohledem na předpokládané navýšení počtu uživatelů. Nebylo vyřešeno odpadové hospodářství s ohledem na navýšení obytné kapacity dle § 33 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 268/2009 Sb.“), tedy aby potrubí vnitřní kanalizace neobtěžovalo uživatele sousedního rekreačního objektu zápachem. Dle žalobce nebyla dále vypořádána nedostatečnost rozhodnutí stavebního úřadu z hlediska § 10 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 268/2009 Sb. Stejně tak nebyla dle žalobce vyřešena námitka, že žumpa, která je blízko společné hranici, je stará, nebylo ověřeno, zda je nepropustná a pojme veškerý odpad. Není zřejmé řešení oken ve vztahu k nemovitosti žalobce. Správní orgány nevyhodnotily dle žalobce přístavbu z hlediska možného komerčního využívání přístavby (pronájem). Dle názoru žalobce se žalovaný sice snažil dát věci určitým způsobem do pořádku, avšak zahrnoval různá vysvětlení do různých částí odůvodnění napadeného rozhodnutí formou reakce na žalobcovy námitky, ačkoli správně by měly být tyto podmínky dány do výroku.

10. Přístavba nebyla správními orgány řádně posouzena ani ve vazbě na podmínky územního plánu, jak žalobce vysvětloval i ve svých námitkách ze dne 1. 11. 2019. Žalobce nesouhlasí s tím, že by námitky podal opožděně, neboť je přesvědčen, že byl poštou vyrozuměn o uložení zásilky (obsahující výzvu k podání námitek) až dne 7. 10. 2019, protože lhůtu si pro sebe počítal a vyšlo mu, že desetidenní lhůta uplyne až 17. 10. 2019. Žalobce pro účely soudního řízení navrhuje vyslechnout poštovní doručovatelku ve věci data a způsobu jeho vyrozumění o zásilce. Žalobce je přesvědčen, že pošta se při vydání náhradního dokladu o doručení zmýlila a uvedeným datem spíše jen vyhověla reklamaci stavebního úřadu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby soud zamítl žalobu jako nedůvodnou, přičemž k žalobcovým procesním námitkám uvedl, že pochybení stavebního úřadu, který místo zastavení druhého řízení z důvodu překážky litispendence toto druhé řízení pouze přerušil, nezpůsobilo žalobci žádnou újmu na jeho právech, neboť po dobu existence překážky bylo řízení před stavebním úřadem přerušeno, přičemž stavební úřad v té době nečinil ve věci žádné úkony. Postup stavebního úřadu, který neinformoval o zahájení řízení a přerušování řízení ostatní účastníky řízení, byl naprosto standardní s ohledem na situaci, kdy přicházelo v úvahu zastavení řízení z procesních důvodů dle § 66 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyslovil právní názor, že v odvolacím řízení nelze namítat procesní chyby správních orgánů, neboť žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze obecně uvedl věcný rozsah námitek účastníků ve společném řízení daný § 94n odst. 3 stavebního zákona a konstatoval, že námitky žalobce směřují proti procesnímu postupu stavebního úřadu. Se všemi vznesenými odvolacími námitkami se žalovaný vypořádal jako s námitkami přípustnými. K námitce neaktuálnosti závazných stanovisek dotčených orgánů žalovaný zopakoval jako v napadeném rozhodnutí, že uvedená stanoviska nemají časově omezenou platnost. Nepotřebnost odnětí pozemku ze zemědělského půdního fondu žalovaný vysvětlil v napadeném rozhodnutí.
12. K žalobním námitkám týkajícím se zastínění pozemků žalobce žalovaný uvedl, že stavební úřad není povinen v odůvodnění rozhodnutí z vlastní iniciativy výslovně uvést úplný výčet jednotlivých požadavků na výstavbu a využití území a popsat, jak kontroloval jejich splnění. Bez konkrétní námitky účastníka je z hlediska přezkoumatelnosti zcela dostačující a přiměřené, pokud stavební úřad na straně 5 svého rozhodnutí uvedl shrnutí vlastního hodnocení řešení obecných požadavků v dokumentaci. Námitka ohledně zastínění pozemku byla v řízení žalobcem vznesena po lhůtě určené k uplatnění námitek. Pro úplnost žalovaný uvedl, že žalobcem zmiňovaná ČSN 73 4301 nemá ve vztahu k oslunění pozemků závazný charakter, neboť její závaznost v otázce oslunění pozemků není stanovena právním předpisem, na rozdíl například od § 11 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
13. K žalobním námitkám týkajícím se nedostatečného ověření ostatních účinků budoucího užívání budovy stavebníka žalovaný uvedl, že tato námitka byla vznesena až v odvolání, přičemž žalovaný se s ní řádně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Soulad s územním plánem posoudil již stavební úřad, přičemž žalovaný neshledal důvod jeho závěr zpochybnit. Žalovaný setrval na svém názoru ohledně opožděnosti námitek žalobce, přičemž dle stavebního zákona se k takovým námitkám nepřihlíží.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

14. Mgr. D. K. uvedla, že se v plném rozsahu připojuje k žalobě s tím, že přístavba již stojí, přičemž manželem (žalobcem) předložená Studie oslunění je zcela v souladu s realitou. Od podzimu do jara do obytné místnosti slunko nezasvitne a přístavba výrazně stíní i velké části zahrady včetně terasy. Poukázala na možnost, že stavebník si mohl obytnou plochu nemovitosti rozšířit šetrněji, ale nechtěl si ukrajovat z jižní osluněné části své zahrady. Upozornila, že stavebník využívá svůj objekt pouze rekreačně, zdaleka ne každý víkend, zatímco ona s žalobcem žijí v domě trvale.
15. Stavebník J. Š. navrhl, aby žaloba byla zamítnuta pro nedůvodnost. K procesním námitkám uplatněným v žalobě uvedl, že nedošlo k porušení práv žalobce. Přes vadu spočívající v tom, že správní řízení bylo přerušeno, ačkoli správně mělo být zastaveno z důvodu litispendence, nebyla zkrácena práva žalobce. Co se týče stanovisek dotčených orgánů, uvedl stavebník, že nebylo třeba obstarávat nová stanoviska, když stavební záměr nedoznal žádných změn a nedošlo ani ke změně právních předpisů. Stavebník nesouhlasil s názorem žalobce, že odstup staveb 10 metrů, stanovený v § 25 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., může být v konkrétním případě nedostatečný, když dle stavebníka odstup 10 metrů má zaručovat, že bude v zásadě vždy naplněn smysl a účel § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Navíc stavebník poukázal na skutečnost, že nejkratší vzdálenost mezi budovami stavebníka a žalobce je mezi původní budovou stavebníka a domem žalobce, zatímco přístavba je od domu žalobce vzdálenější. Co se týče oslunění nemovitostí žalobce, poukázal stavebník na skutečnost, že Studie oslunění nebere v úvahu, že část pozemků žalobce je pokryta živým plotem, který dosahuje místy až 5 metrů výšky, a dále se na pozemcích žalobce nachází vzrostlé stromy, přičemž tyto faktory mají negativní vliv na oslunění pozemků žalobce, ovšem uvedené snížení oslunění si žalobce působí sám. Co se týče nedostatečného ověření ostatních účinků budoucího užívání, stavebník upozornil, že přístavba má za cíl pouze zvýšení komfortu života rodiny, která již objekt obývá. Ze strany žalobce se jedná o smyšlené fabulace o budoucím využití domu stavebníka, přičemž takové využití stavebník neplánuje a neplánoval. Dle stavebníka uplatnil žalobce námitky ve stavebním řízení opožděně.
16. CETIN a. s. se vyjádřil, že bude uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, k samotné věci se nevyjádřil.

Replika žalobce k vyjádření stavebníka

17. Žalobce se vyjádřil podáním ze dne 25. 4. 2022 k vyjádření stavebníka s tím, že žalobce setrvává na svých žalobních námitkách a vyčká posouzení věci soudem. Nově žalobce namítal, že se žalovaný ne zcela vypořádal s určením odstupových vzdáleností mezi domy žalobce a stavebníka, přičemž dokumentace ohledně odstupových vzdáleností nebyla bezvadná. Dle žalobce je argumentace stavebníka vzrostlými stromy bezpředmětná, jelikož tímto nelze obhajovat masivní zastínění nemovitostí žalobce přístavbou stavebníka. Žalobce upozornil, že sám stavebník argumentoval v jiném (dřívějším) správním řízení, že přístavbu potřebuje, aby mohla v domě bydlet jeho rodina (2 dospělí a 2 děti) a dále těžce se pohybující prarodiče. Tuto argumentaci stavebníka pojal stavební úřad do tehdejšího územního rozhodnutí ze dne 20. 11. 2014. Žalobce proto vychází z toho, že technické

zázemí a technologické vybavení stavby musí být dostatečně dimenzované, ať již nakonec bude žít v objektu jedna osoba nebo šest osob.

Posouzení věci soudem

18. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
19. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
20. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
21. Soud se postupně zabýval jednotlivými okruhy žalobních námitek. Nejdříve se soud věnoval žalobním námitkám, kterými žalobce namítal jednotlivá procesní pochybení správních orgánů. Žalobce namítal, že stavební úřad měl zastavit druhé správní řízení (přezkoumávané v tomto soudním řízení) pro překážku litispendence, a dále vytýkal stavebnímu úřadu, že žalobce neinformoval o zahájení druhého správního řízení.
22. Soud zjistil z obsahu správního spisu, že ohledně přístavby rekreační chaty č. e. X v katastrálním území X probíhala po určitou dobu souběžně dvě správní řízení. První řízení bylo zahájeno ohlášením stavby stavebnímu úřadu dne 2. 11. 2018 ze strany stavebníka. V ohlášení stavby poukázal stavebník na územní rozhodnutí o umístění stavby, týkající se předmětné přístavby, vydané stavebním úřadem dne 15. 12. 2015, č. j. SÚ/102/LIB/1374/2014/2015, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 7. 2016, č. j. 60/UPS/2016-22. Z důvodu neúplnosti výše zmíněného ohlášení stavby rozhodl stavební úřad usnesením ze dne 6. 11. 2018 o projednání věci ve stavebním řízení s tím, že podané ohlášení stavby se považuje za žádost o stavební povolení. Usnesením ze dne 15. 11. 2018 stavební úřad zamítl žádost stavebníka o vydání stavebního povolení z důvodu, že výše zmíněné rozhodnutí o umístění stavby pozbylo platnosti, a tudíž předmětná stavba není umístěna. Stavebník podal včasné odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 4. 2019 zamítnuto jako nedůvodné, přičemž rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 17. 4. 2019.
23. Druhé správní řízení (přezkoumávané v tomto soudním řízení) bylo zahájeno dne 12. 2. 2019, kdy stavebník podal ke stavebnímu úřadu žádost o vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení. Usnesením ze dne 21. 2. 2019 stavební úřad přerušil řízení do doby pravomocného skončení prvního správního řízení. Rozhodnutí o přerušení řízení bylo zasláno pouze zmocněnci stavebníka. Dne 1. 10. 2019 vydal stavební úřad oznámení o pokračování v přerušném řízení, přičemž zároveň rozhodl o upuštění od

ústního jednání a stanovil lhůtu 15 dnů od obdržení uvedeného oznámení, do kdy mohou účastníci řízení uplatnit své námitky. Uvedené rozhodnutí bylo zasláno dle rozdělovníku nejen zmocněnci stavebníka, nýbrž i dalším účastníkům řízení, mimo jiné i žalobci.

24. K žalobní námitce, že stavební úřad měl zastavit druhé správní řízení z důvodu litispendence, soud uvádí, že stejnou námitku uplatnil žalobce již v odvolání, přičemž žalovaný se s ní vypořádal na straně 3 napadeného rozhodnutí, kdy mimo jiné konstatoval, že stavební úřad postupoval nesprávně, když řízení přerušil, jelikož byla dána překážka litispendence, což byl důvod pro zastavení správního řízení. Zároveň však žalovaný konstatoval, že rozhodnutí stavebního úřadu nepovažuje za nezákonné, když stavební úřad po dobu přerušování řízení nečinil ve věci žádné úkony. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného a v zájmu stručnosti odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud dodává, že k zastavení řízení mělo dojít dle § 66 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 48 odst. 1 správního řádu. Pokud však stavební úřad nezastavil druhé správní řízení v době, kdy trvala překážka litispendence, tedy v době do 17. 4. 2019, kdy bylo pravomocně ukončeno první správní řízení, tak již následně po odpadnutí překážky litispendence nebyl stavební úřad povinen ani oprávněn k zastavení řízení z důvodu již neexistující překážky litispendence a bylo povinností stavebního úřadu pokračovat v druhém správním řízení. Dle názoru soudu nevznikla uvedeným postupem žalobci žádná újma, jelikož pokud by stavební úřad zastavil řízení z důvodu překážky litispendence, tak lze očekávat, že by stavebník podal nový obsahově stejný návrh na vydání společného územního rozhodnutí a stavebního povolení, přičemž žalobce by se ocitl ve stejné situaci. Postup stavebního úřadu, který vyčkával skončení prvního správního řízení, se jeví soudu pochopitelný, když je zřejmé, že návrh ve druhém správním řízení byl podán v době, kdy probíhalo odvolací řízení v prvním správním řízení, přičemž byl předpoklad, že v blízké době bude v odvolacím řízení rozhodnuto, a po očekávaném zamítnutí odvolání bude možné pokračovat ve druhém správním řízení z důvodu odpadnutí překážky litispendence. Navíc předměty obou správních řízení nebyly zcela shodné, neboť v prvním správním řízení se jednalo pouze o stavební povolení, zatímco ve druhém řízení šlo nejen o stavební povolení, nýbrž také o územní rozhodnutí. Postup stavebního úřadu dle názoru soudu nepředstavuje vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost či správnost rozhodnutí.
25. K žalobní námitce, že žalobce nebyl informován stavebním úřadem o zahájení druhého správního řízení, soud uvádí, že stavební úřad měl vyrozumět žalobce o zahájení správního řízení bez zbytečného odkladu ve smyslu § 47 odst. 1 správního řádu, když není pochyb o tom, že žalobce byl znám stavebnímu úřadu jako účastník řízení, jelikož se předtím účastnil i prvního správního řízení, které skončilo zamítnutím žádosti o vydání stavebního povolení (viz výše). Druhé správní řízení bylo zahájeno v únoru 2019, přičemž o zahájení řízení se dozvěděl žalobce až v říjnu 2019, kdy mu bylo stavebním úřadem zasláno oznámení o pokračování řízení s výzvou k uplatnění případných námitek. Žalobce byl tedy informován o zahájení správního řízení s časovým odstupem 6 měsíců, což dle názoru soudu nelze považovat za vyrozumění bez zbytečného odkladu. Na druhé straně však je postup stavebního úřadu pochopitelný, když stavební úřad druhé správní řízení přerušil, nečinil v něm žádné úkony a vyčkával, jak dopadne první správní řízení. Žalobce se bezprostředně dotýká ta část správního řízení, kdy byl vyzván stavebním úřadem k uplatnění případných námitek, což se stalo spolu s oznámením o pokračování přerušovaného řízení. Pokud by nedošlo k přerušování řízení a stavební úřad by řízení zastavil z důvodu překážky litispendence, tak by nebyl důvod vyrozumívát žalobce o zahájení správního řízení. Pokud by k přerušování řízení nedošlo, tak by standardně byl žalobce

vyrozuměn o zahájení správního řízení a současně vyzván k uplatnění případných námitek, tudíž by postavení žalobce bylo stejné. Žalobce poukazoval na dlouhou dobu od začátku správního řízení, než se dozvěděl o jeho existenci, k čemuž soud uvádí, že uvedené prodloužení bylo způsobeno přerušением řízení, jak bylo vysvětleno výše. Standardně totiž ve společném územním a stavebním řízení má být rozhodnuto do 60 dnů od zahájení řízení ve smyslu § 94p odst. 3 stavebního zákona, tudíž prostor pro uplatnění námitek rovněž není velký. Dle názoru soudu navíc nic nebránilo žalobci, aby podal samostatně námitky s upozorněním, že Studii oslunění, jejíž zpracování zabralo dost času, dodá později. Případně mohl žalobce požádat o prodloužení lhůty k podání námitek. Soud rovněž nepřehlédl, že spory ohledně přístavby se mezi účastníky vlekly již několik let, tudíž žalobce mohl využít podklady z předchozích řízení. Žádný z uvedených postupů však žalobce nevyužil. Postup stavebního úřadu tak dle názoru soudu nepředstavuje vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost či správnost rozhodnutí.

26. K žalobní námitce, že stavební úřad nesprávně vycházel ze starých vyjádření a stanovisek dotčených orgánů, zajištěných pro první správní řízení, a žalovaný tento postup aproboval, soud uvádí, že souhlasí s názorem žalovaného vyjádřeným v napadeném rozhodnutí, že v případě, kdy nebylo přímo ve stanovisku uvedeno časové omezení platnosti a ani z platné právní úpravy nevyplývá časové omezení platnosti stanoviska, tak určité stanovisko nemá časově omezenou platnost. V takovém případě se dle názoru soudu uplatní § 4 odst. 4 stavebního zákona, dle kterého navazující stanoviska či navazující závazná stanoviska mohou dotčené orgány uplatňovat pouze na základě nově zjištěných a doložených skutečností, které nemohly být uplatněny dříve a kterými se podstatně změnilly podmínky, za kterých bylo původní stanovisko nebo závazné stanovisko vydáno. Žalobce v žalobě pouze obecně namítal, že některá stanoviska byla již několik let stará. Takové tvrzení žalobce shledal soud natolik obecným, že nemůže představovat nezbytný rámec soudního přezkumu. Žalobce nijak nekonkretizoval, v čem spatřuje nedostatečnost stanovisek či závazných stanovisek dotčených orgánů pro potřeby nového řízení. Žalobce svou argumentaci cílil výhradně do roviny tvrzeného vadného procesního postupu správních orgánů obou stupňů, aniž by konkrétně zdůvodnil faktickou potřebu aktualizace stanoviska či závazného stanoviska dotčeného správního orgánu. Skutečnost, že ve věci probíhalo nové řízení před stavebním úřadem, sama o sobě argumentem k takovému postupu není.
27. Vypořádání výše uvedených žalobních námitek týkajících se procesního postupu správních orgánů soud uzavírá konstatováním, že žádnou z výše vypořádaných námitek neshledal důvodnou.
28. K žalobní námitce, že nedošlo k odnětí parcel, na kterých se má nacházet přístavba, ze zemědělského půdního fondu, ačkoli odnětí bylo dle žalobce třeba, soud uvádí, že žalobce pouze obecně namítl, že stavba se nachází v II. až IV. zóně CHKO, v ptačí lokalitě, na trvalém travním porostu, avšak žalobce nevysvětlil s ohledem na platnou právní úpravu, proč by v tomto případě měl být potřebný souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu. Soud zcela souhlasí s názorem žalovaného uvedeným na straně 7 napadeného rozhodnutí, že přístavba se umísťuje na nezastavěné části zastavěného stavebního pozemku, a proto nevyžaduje dle § 9 odst. 2 písm. b) bod 3 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů, souhlas s odnětím půdy ze zemědělského půdního fondu. Pro úplnost soud dodává, že ve smyslu § 2 odst. 1 písm. c) stavebního zákona „*se zastavěným stavebním pozemkem rozumí pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako stavební parcela a další pozemkové parcely zpravidla pod*

společným oplocením, tvořící souvislý celek s obytnými a hospodářskými budovami.“ Soud konstatuje, že v tomto případě zastavěným stavebním pozemkem jsou pozemky parc. č. XA a st. XB. Skutečnost, že dle výpisu z katastru nemovitostí je parcela č. XA součástí zemědělského půdního fondu, nachází se v CHKO, v ptačí oblasti a jako druh pozemku je uveden trvalý travní porost, nic nemění na závěru, že dle výše zmiňované právní úpravy není souhlas s odnětím ze zemědělského půdního fondu potřebný. Uvedenou žalobní námitku proto soud neshledal důvodnou.

29. Soud se následně zabýval žalobní námitkou, kdy žalobce nesouhlasil s posouzením správních orgánů, že jeho podání ze dne 31. 10. 2019, doručené stavebnímu úřadu 1. 11. 2019, označené jako Připomínky ke stavebnímu záměru (dále obvykle jen „námitky“), bylo uplatněno opožděně (po uplynutí stanovené lhůty). Jak již soud konstatoval výše, z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že dne 1. 10. 2019 vydal stavební úřad oznámení o pokračování v přerušném řízení, přičemž zároveň rozhodl o upuštění od ústního jednání a stanovil lhůtu 15 dnů od obdržení uvedeného oznámení, do kdy mohou účastníci řízení uplatnit své námitky. Dále soud zjistil z obsahu správního spisu, že dle rozdělovníku bylo oznámení o pokračování v řízení zasláno mimo jiné žalobci, a to na adresu X. Originál doručanky se ve správním spise nenachází, nicméně je zde oznámení o výsledku reklamace, ve kterém je uvedeno, že zásilka byla dodána dne 17. 10. 2019 osobně žalobci, přičemž spolu s oznámením o výsledku reklamace byl zaslán stavebnímu úřadu druhopis dodejky. Z druhopisu dodejky soud zjistil, že předmětná zásilka byla podána na poště X dne 3. 10. 2019, přičemž zásilka byla uložena na poště X dne 4. 10. 2019. Z potvrzení o převzetí zásilky plyne, že žalobce stvrdil podpisem na poště X, že zásilku osobně převzal dne 17. 10. 2019.
30. Ve správním spise se nachází dále podrobný zápis pracovníka stavebního úřadu, ze kterého plyne, že dne 30. 10. 2019 přišel žalobce nahlížet do spisu, přičemž byl pracovníkem stavebního úřadu poučen, že žalobci již marně uplynula lhůta k podání námitek dnem 29. 10. 2019. Žalobce dle zápisu namítl, že dle údaje na doručence si měl zásilku vyzvednout do 17. 10. 2019, což učinil. V zápisu se dále uvádí, že po odchodu žalobce nebyla k nalezení doručenka žalobce, na které bylo uvedeno, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 4. 10. 2019 a vyzvednuta dne 17. 10. 2019. Z úředního záznamu pořízeného pracovníkem stavebního úřadu dne 31. 10. 2019 plyne, že 5 minut po odchodu žalobce rovnal spis předtím poskytnutý žalobci k nahlédnutí, přičemž zjistil, že chybí doručenka žalobce, která předtím ve spise byla, neboť z ní citoval žalobci údaje. Na doručence bylo zaškrtnuto políčko, že adresát byl vyzván k vyzvednutí zásilky a bylo zanecháno poučení. Dále bylo zaškrtnuto políčko, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 4. 10. 2019. Na doručence pak byl podpis žalobce a datum převzetí zásilky dne 17. 10. 2019.
31. S ohledem na zjištění popsaná výše se soud ztotožňuje s posouzením obou správních orgánů, že námitky žalobce byly uplatněny opožděně. V podrobnostech soud odkazuje na stranu 9 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný podrobně rozepsal běh lhůt, kdy došlo k doručení výzvy k sdělení námitek žalobci (pondělí 14. 10. 2019), kdy došlo k marnému uplynutí lhůty k podání námitek (úterý 29. 10. 2019), přičemž s tímto posouzením žalovaného soud zcela souhlasí. Žalobní námitka, že byl žalobce vyrozuměn poštou až dne 7. 10. 2019, se jeví soudu nevěrohodná, když není podpořena žádnými důkazy. Jediným navrhaným důkazem byl výslech poštovní doručovatelky, který však soud nepovažoval za potřebné provést, když je zřejmé, že poštovní doručovatelka si nemůže po několika letech pamatovat datum, kdy zanechala žalobci výzvu k vyzvednutí zásilky, a nepochybně by tedy musela vycházet z dokladů pošty zmiňovaných výše, ze kterých jednoznačně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

plyne, že výzva byla zanechána žalobci již dne 4. 10. 2019. Ostatně předmětná písemnost byla zasílána poštou nejen žalobci, nýbrž i několika dalším osobám s adresami po celé republice, přičemž vždy je na doručence uvedeno, že zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 4. 10. 2019, není tedy žádného rozumného důvodu, proč by zrovna žalobci měla být výzva k převzetí písemnosti doručena později. Žalobce namítal, že pošta uvedením data 4. 10. 2019 jako data, kdy byla žalobci zanechána výzva k vyzvednutí zásilky a zásilka byla připravena k vyzvednutí, pouze vyhověla reklamaci stavebního úřadu. K tomu soud uvádí, že z obsahu správního spisu plyne pouze tolik, že byla provedena reklamační zásilky, nikoli však to, že by při reklamaci stavební úřad dával poště nějaké instrukce, jaké informace má pošta uvést do dokladů při vyřizování reklamací. Není proto důvod se domnívat, že by údaje poskytnuté poštou při reklamaci byly nepravdivé. Soud proto konstatuje, že k uplatnění námitek ze strany žalobce došlo opožděně, a tudíž se k nim dle § 94n odst. 1 stavebního zákona nepřihlíží.

32. Soud se následně zabýval tím, zda může věcně projednat námitky, které žalobce uplatnil v řízení před stavebním úřadem v rozporu s koncentrační zásadou opožděně, následně téměř stejné námitky uplatnil v odvolání a posléze v žalobě. Zásada koncentrace je jednou ze základních procesních zásad, která se uplatňuje různou měrou v soudním i správním řízení. Racionální podstata této zásady spočívá především v zájmu na rychlosti a hospodárnosti řízení a také v ochraně třetích osob spoléhajících v nezměnitelnost určitého právního stavu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Ao 4/2008-110). Pro stavební zákon a jím upravená řízení a postupy je typické, že je postaven na dvou typech koncentrace, na koncentraci časové a koncentraci věcné. Věcná koncentrace spočívá v omezení okruhu námitek, které jsou v daném řízení přípustné, což je opodstatněno odlišným předmětem jednotlivých řízení a postupů dle stavebního zákona. Naproti tomu koncentrace časová spočívá ve stanovení okamžiku, do něhož musí být námitka uplatněna, přičemž k později uplatněným námitkám se nepřihlíží.
33. Ve společném územním a stavebním řízení v případě, kdy stavební úřad upustí od ústního jednání, je časová koncentrace pro vznesení námitek a připomínek obsažena v § 94m odst. 3 stavebního zákona, podle něhož závazná stanoviska dotčených orgánů a námitky účastníků řízení musí být uplatněny ve stanovené lhůtě, která nesmí být kratší než 15 dnů, přičemž k opožděným námitkám se nepřihlíží. Jak již bylo soudem vysvětleno výše, námitky uplatnil žalobce u stavebního úřadu opožděně. V tomto ohledu by tedy k pozdě uplatněným námitkám neměl stavební úřad, žalovaný ani později soud přihlížet. Zároveň je však nutno připomenout závěry judikatury, že velký průlom do pravidla koncentrace představuje tzv. námitka zákonnosti. Pokud je obsahem uplatněné námitky tvrzení o porušení kogentního předpisu hmotného nebo procesního práva, je správní orgán povinen se námitkou zabývat i v případě, že byla uplatněna po marném uplynutí lhůty (viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 5. 1999, č. j. 6 A 95/94-87, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 11. 2003, č. j. 52 Ca 1/2003-77, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2008, č. j. 6 As 37/2006-122, a ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 As 25/2007-70).
34. Pro účely odvolacího řízení je koncentrace upravena v § 82 odst. 4 správního řádu, podle kterého platí, že „*k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlíďne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.*“
35. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 2. 2008, č. j. 6 As 37/2006-122, konstatoval, že „*koncentrační zásada, jež se uplatňuje v řízení stavebním, předpokládá, že Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*“

účastníci své námitky proti projektu musejí přednést v určitém procesním stadiu, a to jak pokud jde o námitky skutkové (faktické), tak právní. Judikatura soudů ve správním soudnictví dovodila, že tento princip zůstává v řízení o umístění stavby a v řízení o stavební povolení aplikovatelný i v řízení odvolacím; tak Vrchní soud v Praze dne 2. 7. 2002 pod č. j. 5 A 156/2000 - 25 rozhodl, že, „právo na odvolání, zaručené účastníku řízení v § 53 správního řádu, je v územním řízení omezeno zásadou koncentrace řízení. Proto námitky k umístění navržené stavby neuplatněné včas, není možno účinně uplatnit v odvolání. To však neplatí, byla-li nesprávným postupem stavebního úřadu omezena práva účastníka.“ V judikatorní praxi Nejvyššího správního soudu byl tento názor stvrzen v rozsudku ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 - 83 (na č. l. 89 tohoto rozsudku lze nalézt jednoznačné vyjádření o mezích odvolacího řízení, jež jsou dány mezemi zásady koncentrace řízení; to znamená, že v odvolání nelze vznášet námitky nové, v prvostupňovém řízení neuplatněné, leda by se jednalo o důsledek znemožnění řádného vznesení námitek postupem stavebního úřadu). Tato judikatura tedy připouští uplatnění novot i v řízení odvolacím, pokud by se jednalo o následek procesních pochybení správních orgánů (neoznámení zahájení řízení, neupozornění na nutnost podání námitek a připomínek v určité lhůtě, neupozornění na zásadu koncentrace řízení). Další okruh případů, kdy správní soudy již v minulosti připouštěly uplatnění novot v odvolacím řízení, je dán charakterem stavebního řízení v jeho nejobecnějších souvislostech, především pak potřebou chránit veřejný zájem (srov. § 39 stavebního zákona, jenž ukládá stavebnímu úřadu stanovit v územním rozhodnutí podmínky k ochraně veřejných zájmů). Z tohoto hlediska patří mezi významná rozhodnutí rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 5. 1999, č. j. 6 A 95/94- 87, v němž lze nalézt úsudek, že „koncentrační zásada v řízení o povolení stavby má omezené užití v tom smyslu, že porušení kogentního právního předpisu hmotného nebo procesního práva v řízení nesmí správní orgán přejít již z úřední povinnosti. Je-li námitka účastníka poukazující na porušení takového právního předpisu učiněna v průběhu řízení jeho účastníkem i po uplynutí lhůty k námitkám stanovené, nemůže ji správní úřad odmítnout jako opožděně podanou, ale musí se jí věcně zabývat.“

36. Zdejší soud se zcela ztotožňuje s výše zmiňovanou judikaturou, přičemž konstatuje, že námitkou zákonnosti se tedy stavební úřad musí zabývat vždy, protože jeho povinností je respektovat právní předpisy bez ohledu na to, zda jejich porušení někdo namítl, či nikoli. Časové koncentraci tak budou podléhat v konečném důsledku pouze námitky týkající se věcné správnosti zvoleného řešení, tedy toliko zvolení nejvhodnějšího řešení stavby za konkrétních podmínek, a tvrzení účastníků týkající se skutkového stavu rozhodného pro ochranu pouze soukromého (a nikoli veřejného) zájmu. Jinými slovy soud konstatuje, že zásada koncentrace obecně ve stavebním řízení (ve vztahu k námitkám účastníků řízení) platí, je však prolamována tvrzením o nezákonnosti v hodnocení či procesním postupu stavebního úřadu. Tzv. soukromoprávní námitky (tj. i námitky do kvality prostředí, resp. pohody bydlení) jsou koncentrovány ve lhůtě, která je zákonem stanovena, a to v návaznosti na výzvu a příslušné poučení stavebního úřadu.
37. Soud se následně zabýval žalobní námitkou budoucího zastínění, resp. nedostatečného oslunění nemovitostí žalobce v důsledku povoleného stavebního záměru přístavby. Žalobce nezpochybňoval v žalobě, že by nebyl dodržen odstup 10 metrů mezi stavbami pro rodinou rekreaci dle § 25 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., nýbrž namítal, že se jedná o minimální odstup stanovený vyhláškou, přičemž správní orgány měly posoudit, zda s ohledem na kvalitu prostředí nemusí být odstup větší. Dle názoru soudu se jedná o námitku, která se vztahuje k samotnému umístění stavby, přičemž se jedná o námitku vyplývající ze soukromého zájmu žalobce na dostatečném oslunění jeho nemovitostí. Dle

názoru soudu by taková námitka ve světle výše zmiňované judikatury musela být uplatněna včas, aby správní orgány měly povinnost se jí zabývat. Jelikož předmětná námitka byla uplatněna opožděně, správní orgány neměly povinnost k ní přihlížet, a to ani k žalobcem doložené Studii oslunění, přičemž jak plyne z napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí stavebního úřadu, správní orgány se uvedenou námitkou prakticky vůbec nezabývaly, což byl dle názoru soudu správný postup. Za těchto okolností, s ohledem na opožděnost předmětné námitky, je bez významu připomínka manželky žalobce Mgr. D. K., že po provedení přístavby došlo k výraznému zastínění domu žalobce i přilehlého pozemku, a že se tak potvrdily údaje ve Studii oslunění. Žalobce se dovolával aplikace § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., kdy dle jeho názoru nebyl řádně posouzen odstup staveb s ohledem na požadavek na denní osvětlení a oslunění. Uvedená námitka však ve smyslu výše zmiňované judikatury nepředstavuje takovou námitku rozporu s kogentním předpisem, ke které by správní orgány měly přihlížet i v případě opožděného uplatnění námitky. Je totiž zřejmé, že uvedená námitka směřuje k ochraně soukromého zájmu žalobce, přičemž podstatou námitky není konkrétní rozpor s kogentním ustanovením právního předpisu, nýbrž nesprávné posouzení dostatečného odstupu přístavby od domu žalobce, kdy žalobce odkazoval na technickou normu upravující oslunění (ČSN 73 4301), která nebyla respektována při povolení stavebního záměru.

38. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce ve svém podání ze dne 25. 4. 2022 nově zpochybnil dodržení odstupové vzdálenosti mezi domy žalobce a stavebníka v rozsahu 10 metrů dle § 25 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., přičemž se jedná o nový žalobní bod uplatněný po koncentraci řízení. Podle § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. totiž platí, že „rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může (žalobce) jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Proto se soud touto námitkou nezabýval, když navíc považuje soud uvedenou námitku za nekonkrétní, zjevně vyslovenou pouze v reakci na vyjádření stavebníka.
39. Podle § 94n odst. 4 stavebního zákona platí, že „námitky stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. O námitce občanskoprávní povahy si stavební úřad učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence nebo rozsahu vlastnických nebo jiných věcných práv.“
40. S ohledem na výše citované ustanovení je dle soudu zřejmé, že technická norma může být podkladem pro rozhodnutí o námitce zastínění, resp. nedostatečného oslunění, přičemž však správní orgány musí přihlížet i k dalším relevantním podkladům a požadavkům. Například zastínění stávajících pobytových místností novými stavbami nebo novými částmi staveb řeší § 12 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb., který odkazuje na dodržení normových hodnot ohledně zastínění i oslunění. Soud však podotýká, že v žalobě ani v předchozím správním řízení nenamítal žalobce jiný rozpor se zmiňovaným ustanovením či jiným kogentním ustanovením právních předpisů než pouze rozpor s § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.
41. Dle názoru soudu správní orgány posuzovaly v dostatečném rozsahu stavební záměr ve smyslu § 94o stavebního zákona, když při absenci včasné námitky zastínění, resp. nedostatečného oslunění nemovitostí žalobce, se nezabývaly podrobněji touto otázkou, přičemž v takovém postupu nespátňuje soud žalobcem namítanou nevyváženost

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí. Stejně tak soud neshledal žalobcem namítaný rozpor s veřejným zájmem na objektivním posouzení stavebního záměru, když z výše citovaného § 94n odst. 4 stavebního zákona a z výše zmiňované judikatury plyne, že až v návaznosti na včas uplatněnou námitku zastínění by měl stavební úřad povinnost zabývat se zastíněním, resp. osluněním nemovitostí žalobce. Žalobce se dovolává ochrany veřejného zájmu, ačkoli ve skutečnosti prosazuje jen svůj soukromý zájem. Soud proto s ohledem na výše uvedené skutečnosti uvedenou žalobní námitku neshledal důvodnou.

42. Následně se soud zabýval žalobní námitkou ohledně nedostatků projektové dokumentace, kdy žalobce upozorňoval, že již ve správním řízení namítal, že projektová dokumentace je prakticky nečitelná, neumožňuje kontrolu a nemá náležitosti dle vyhlášky č. 499/2006 Sb., výkresy jsou převážně bez měřítek, koordinační situace neodpovídá vyhlášce č. 503/2006 Sb., přičemž dle žalobce nic z těchto námitek žalovaný nevyhodnotil. Soud shledal, že tuto námitku uplatnil žalobce v námitkách ze dne 31. 10. 2019, přičemž na tuto námitku reagoval stavební úřad tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že předložená dokumentace pro vydání společného povolení je v souladu s přílohou 8 vyhlášky č. 499/2006 Sb. Dále je v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu uvedeno, že bylo ověřeno, že dokumentace je úplná, přehledná a v odpovídající míře jsou v ní řešeny obecné požadavky na výstavbu atd. Soud zjistil, že tuto konkrétní námitku ohledně nedostatků projektové dokumentace žalobce neuplatnil v podaném odvolání, tudíž žalovaný nepochybil, když se nezabýval náležitostmi projektové dokumentace, neboť takovou povinnost žalovaný neměl. Žalobní námitku ohledně nedostatků projektové dokumentace považuje soud navíc za nekonkrétní, když je pouze obecně tvrzen rozpor s vyhláškami č. 499/2006 Sb. a 503/2006 Sb., aniž by bylo blíže vysvětleno, v čem uvedené rozpory spočívají, přičemž takovou nekonkrétní námitkou se soud nemůže dále zabývat. Jen pro úplnost soud poznamenává, že prostudoval projektovou dokumentaci, přičemž neshledal nečitelnost projektové dokumentace, když je zřejmé, že většina materiálů je velmi dobře čitelných, kdy textové části jsou psány na počítači, přičemž horší čitelnost (nikoli však nečitelnost) se vyskytuje pouze u několika výkresů, což je zřejmě důsledkem kopírování. Dle názoru soudu stavební úřad postupoval správně v souladu s § 94 odst. 3 stavebního zákona, kdy stavební úřad ověřil úplnost a přehlednost projektové dokumentace a jejích náležitostí.
43. Soud se následně věnoval dalšímu okruhu žalobních námitek ohledně nedostatečného ověření ostatních účinků budoucího užívání stavby, kdy podle § 94o odst. 3 stavebního zákona je stavební úřad povinen ověřit účinky budoucího užívání stavby. Žalobce měl námitky ohledně parkování, kanalizace, žumpy a budoucího komerčního využívání přístavby. Soud shledal, že společným rysem uvedených námitek je obava žalobce, že přístavbou dojde ke zvětšení kapacity budovy stavebníka, s čímž bude spojeno užívání budovy větším počtem osob než doposud. Soud konstatuje, že s jednotlivými námitkami žalobce se vypořádal žalovaný již v napadeném rozhodnutí, přičemž soud souhlasí s žalovaným, že ze strany žalobce se jedná o ničím nepodložené teoretické úvahy o navýšení počtu uživatelů v důsledku přístavby. Soud zjistil z projektové dokumentace, že v souhrnné technické zprávě je uvedeno, že se předpokládá využití celé stavby (včetně přístavby) pro jednu rodinu, přičemž při výpočtu bilance stavby (potřeby a spotřeby médií a hmot) je uvažováno se 3 osobami. Z projektové dokumentace tedy vůbec nevyplývá budoucí navýšení počtu uživatelů nemovitosti po dokončení přístavby. Žalobce ve svém vyjádření ze dne 25. 4. 2022 upozornil na údajnou argumentaci stavebníka v dřívějším

správním řízení o umístění stavby, kdy údajně stavebník předpokládal využití stavby pro svou rodinu i prarodiče. Soud k tomu uvádí, že podstatné jsou skutečnosti zjištěné v nyní posuzovaném správním řízení, nikoli údaje uvedené případně stavebníkem v jiném správním řízení, když navíc tuto svou argumentaci žalobce ani nijak nedoložil. K hypotetickým obavám žalobce ohledně zvýšení počtu uživatelů tak dle názoru soudu neměly správní orgány povinnost přihlížet, když vycházely ze zpracované projektové dokumentace.

44. Žalobce namítal porušení kogentních předpisů, pročez se soud zabýval jednotlivými námitkami. K námitce parkování, kdy žalobce namítal rozpor s § 21 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., soud uvádí, že souhlasí s názorem žalovaného vyjádřeným na straně 7 napadeného rozhodnutí, že stavba zůstává napojena na stávající technickou a dopravní infrastrukturu, přičemž kapacita místa pro odstavení vozidla je stávající. Z žalobcem odkazovaného § 21 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. plyne, že u stavby pro rekreaci je nutno umístit jedno odstavné stání pro jednu stavbu. V důsledku přístavby tudíž není třeba řešit další odstavná stání. Uvedená námitka proto není důvodná.
45. Ohledně řešení odpadového hospodářství a žumpy žalobce namítal, že nebylo vyřešeno, aby potrubí vnitřní kanalizace při budoucím provozu neobtěžovalo okolní uživatele zápachem, přičemž žalobce odkazoval na § 33 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb., a dále poukazoval na stáří žumpy a vyjádřil pochybnosti o její nepropustnosti. Soud k uvedené žalobní námitce uvádí, že touto námitkou se zabýval žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí, kdy konstatoval, že žalobce předjímá navýšení počtu uživatelů stavby, ačkoli cílem stavebníka je rozšířit obytnou a užitnou plochu a zajistit současný standard bydlení, přičemž odpadní vody budou svedeny do nepropustné jímky v souladu s projektovou dokumentací. Soud souhlasí s názorem žalovaného, přičemž doplňuje, že za situace, kdy řešení odpadového hospodářství a žumpy vyplývalo dostatečně srozumitelně z projektové dokumentace, nebylo třeba stanovovat stavebníkovi v rozhodnutí o schválení stavebního záměru nějaké podmínky ve smyslu § 33 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb. jen z důvodu nepodložených obav žalobce o navýšení počtu uživatelů budovy stavebníka. Soud proto nepovažuje předmětnou námitku za důvodnou.
46. K žalobní námitce, že není zřejmé řešení oken přístavby ve vztahu k nemovitosti žalobce, soud uvádí, že řešení oken jasně vyplývá z projektové dokumentace, kde jsou zachyceny pohledy na přístavbu z jednotlivých světových stran. Na výkresu – pohled severní – je patrné, že směrem na sever (k domu žalobce) bude na přístavbě jedno okno v přízemí. Obdobně jsou pak zachycena na výkresech okna přístavby do dalších světových stran. Soud tedy nepřisvědčil uvedené žalobní námitce.
47. Co se týče žalobcem očekávaného budoucího komerčního využití objektu stavebníka, soud uvádí, že k případnému komerčnímu využití by musel stavebník získat souhlas se změnou v užívání stavby dle § 126 stavebního zákona. Z právní úpravy nevyplývá, že by tuto otázku měly řešit správní orgány při povolování stavebního záměru přístavby.
48. Dále se soud zabýval žalobní námitkou, že přístavba nebyla správními orgány řádně posouzena a vyhodnocena ani ve vazbě na podmínky územního plánu. Soud shledal, že žalobce uplatnil v námitkách ze dne 31. 10. 2019 několik námitek týkajících se rozporu

stavebního záměru s územním plánem. Stavební úřad se k uvedeným námitkám vyjádřil ve svém rozhodnutí, kdy mimo jiné konstatoval, že dle Územního plánu Tisá, který nabyl účinnosti dne 23. 6. 2012, a Změny č. 1 Územního plánu Tisá, která nabyla účinnosti dne 10. 10. 2018, se přístavba umísťuje v zastavěném území v ploše RI – plochy individuální rekreace. Žalobce ve svém odvolání neuvedl, v čem konkrétně stavební záměr odporuje územnímu plánu, jak správně upozornil žalovaný, který potvrdil v napadeném rozhodnutí soulad stavebního záměru s územním plánem. Soud dále shledal, že žalobce v žalobě rovněž neuvedl konkrétní námitky rozporu stavebního záměru s územním plánem, nicméně odkázal na své námitky ze dne 31. 10. 2019. Soud považuje posouzení souladu stavebního záměru s územním plánem ze strany správních orgánů za dostatečné, přičemž dle názoru soudu, jestliže žalobce neuplatnil konkrétní rozpory stavebního záměru s územním plánem ve svém odvolání, tak soud ani nemá povinnost nyní se zabývat uvedenými rozpory. Nicméně pro úplnost s přihlédnutím k námitkám žalobce soud uvádí, že námitky jsou z velké části založeny na citaci několika pasáží územního plánu, přičemž však soud neshledal rozpor mezi stavebním záměrem a žalobcem citovanými pasážemi územního plánu. Konkrétně žalobce citoval z územního plánu, že „rozvoj výstavby v Ostrově je omezen na minimum,“ z čehož však dle názoru soudu nelze dovozovat, že by nebylo možné schválit předmětný stavební záměr přístavby. Dále žalobce poukazoval na to, že dle územního plánu „se v Ostrově předpokládá částečná přestavba individuálních rekreačních objektů na rodinné domy se zahradou,“ což dle názoru soudu rovněž svědčí o tom, že se počítá v územním plánu s přestavbami stávajících objektů. Žalobce namítal, že územní plán se zmiňuje jen o přestavbách, nikoli o přístavbách, k čemuž soud podotýká, že při úpravě budovy stavební zákon rozlišuje v § 2 odst. 5 několik typů změn dokončené stavby, a to nástavba, přístavba a stavební úprava. O přestavbě se zmiňuje stavební zákon v § 2 odst. 1 písm. l) v souvislosti s definicí ploch přestavby, kterými jsou mimo jiné „plochy vymezené v územním plánu ke změně stávající zástavby.“ Termín přestavba užívá na několika místech občanský zákoník ovšem bez bližší definice uvedeného pojmu. Soud proto usuzuje, že termín přestavba užitý v územním plánu a zmiňovaný žalobcem v souvislosti s přestavbou rekreačních objektů na domy, je užíván v územním plánu ve stejném smyslu jako v občanském zákoníku, tedy bez bližšího rozlišení, jakým způsobem bude přestavba provedena, přičemž jednou z forem přestavby je právě přístavba.

49. Dále žalobce citoval z územního plánu, že „objemové řešení nové výstavby nesmí zásadním způsobem vybočovat z kontextu staveb v okolním prostředí,“ což dle žalobce povolená přístavba nesplňuje. Soud při pohledu do projektové dokumentace a katastrální mapy shledal, že po provedení přístavby nebude objekt stavebníka vybočovat z místních poměrů co do velikosti i architektonického řešení stavby, neboť je zřejmé, že velikost objektu stavebníka po provedení přístavby je srovnatelná s okolními nemovitostmi, mimo jiné s domem žalobce, na čemž nic nemění žalobcem zmiňovaný rozdílný účel vzniku domu žalobce a stavebníka. Soud tedy neshledal rozpor mezi schváleným stavebním záměrem přístavby a územním plánem.
50. Pro úplnost soud uvádí, že nepovažoval za potřebné provádět dokazování navržené v článku VII. žaloby, když z větší části se jedná o listiny, které jsou součástí správního spisu, a soud z nich vycházel. Pokud v řízení o žalobě ve správním soudnictví vychází soud z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, nebo ze dne 29. 6. 2011, č. j. 7 As 68/2011-75). Žalobce dále navrhoval jako důkaz

zkoušku nepropustnosti žumpy, kterou však soud nepovažuje za potřebnou, přičemž soud odkazuje na vypořádání námítky ohledně žumpy uvedené výše. Stejně tak nepovažoval soud za potřebné vyžadovat vyjádření jakéhokoli soudem určeného architekta k architektonickému řešení přístavby, neboť architektonické řešení přístavby vyplývá z projektové dokumentace. Navíc se jedná o nové důkazy, které nebyly uplatněny ve správním řízení a žalobce je navrhuje až v soudním řízení, ačkoli nic nebránilo tomu, aby uvedené důkazy označil ve správním řízení.

51. Co se týče žalobcem navrhované lékařské zprávy MUDr. D. F. ze dne 1. 8. 2014, shledal soud, že tato zpráva je rovněž součástí správního spisu, přičemž se jedná o zprávu psychiatra, že žalobce trpí psychickými problémy, jeho potíže se pravidelně zhoršují při nedostatku slunečního svitu, přičemž zastínění bydliště žalobce může mít dle názoru psychiatra nepříznivý vliv na zdravotní stav žalobce. Soud uvádí, že předmětná lékařská zpráva je poměrně stará, z roku 2014, přičemž zpráva byla doložena stavebnímu úřadu opožděně spolu s námitkami žalobce ze dne 31. 10. 2019, proto se jí správní orgány nezabývaly, přičemž jako důkaz v nynějším soudním řízení nemá uvedená zpráva žádný význam.
52. Žalobu tedy vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
53. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti dle obsahu soudního spisu nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.
54. Soud dále rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení soud osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. května 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu